

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 16 września 2010 roku

Sąd Rejonowy w Zabrzu w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Adam Budowicz

Protokolant Karolina Dąbrowska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach Tomasza Pietreczek

po rozpoznaniu w dniach: 28.08.2008 r., 29.09.2008 r., 29.10.2008 r., 07.11.2008 r., 25.02.2009 r., 18.03.2009 r., 15.04.2009 r., 13.05.2009 r., 17.06.2009 r., 29.07.2009 r., 02.10.2009 r., 16.11.2009 r., 16.12.2009 r., 18.01.2010 r., 03.03.2010 r., 12.05.2010 r., 17.06.2010 r. i 10.09.2010 r. sprawy:

1. A.F. c. E. i A. z d. P., ur. (...) roku w P.

oskarżonej o to, że:

I. w bliżej nie ustalonym czasie, w okresie od stycznia 2005 do stycznia 2006 roku w Z., działając w zamiarze ewentualnym, jako dyrektor (...), wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi wskazanemu w statucie Ośrodka i wynikającego z pełnionej funkcji dyrektora, niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego i dbania o zdrowie i życie wychowanków, swoim zachowaniem polegającym na zaniechaniu zareagowania na skargi małoletnich dotyczące zachowania A.W. oraz na zamykaniu na noc małoletniego P.W. w pokoju wspólnie z A. i D.W., ułatwiła A.W. popełnienie czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu małoletniego P.W. do poddania się innej czynności seksualnej, za co został on skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 28 listopada 2006 roku, o sygn. akt (...),

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k.,

II. w bliżej nie ustalonym czasie, w okresie od lata 2005 do 12 maja 2006 roku w Z., działając w zamiarze ewentualnym, jako dyrektor (...), wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi wskazanemu w statucie Ośrodka i wynikającego z pełnionej funkcji dyrektora, niedopuszczenia do popełniania czynów zabronionych i dbania o zdrowie i życie wychowanków, swoim zachowaniem polegającym na zaniechaniu zareagowania na skargi małoletnich dotyczące zachowania D.W. oraz na zamykaniu na noc małoletniego P.W. w pokoju wspólnie z A. i D.W., ułatwiła D.W. popełnienie czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu małoletnich P.W., P.J., D.K. i A.S. do poddania się innym czynnościom seksualnym, których to

czynów dotyczyło postępowanie przygotowawcze prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w Z. o sygn. akt (...), które następnie 19 października 2006 roku zostało umorzona z powodu niepoczytalności podejrzanego,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k.

- III. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od października 2004 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...) nakłaniała P.S. (1) i A.W. do pobicia małoletniego D.W., co naraziło pokrzywdzonego na naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia powyżej siedmiu dni, w ten sposób, że polecała sprawcom bicie D.W. rękami po całym ciele, wymierzanie mu klapsów, mających stanowić ukaranie pokrzywdzonego za jego zachowanie,

**to jest o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.
przy zast. art. 12 k.k.**

- IV. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1993 do 2004 roku w Z., działając jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie popychała, uderzała ręką po całym ciele, biła po twarzy małoletniego A.M.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

- V. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1992 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie popychała, uderzała ręką, wieszakiem, łyżką drewnianą do mieszania prania po całym ciele, biła po twarzy M.K.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

- VI. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1992 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie popychała, uderzała ręką, wieszakiem, kijem od miotły, łyżką drewnianą do mieszania prania po całym ciele, biła po twarzy T.F.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

VII. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1992 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie popychała, uderzała ręką, wieszakiem, kijem od miotły, łyżką drewnianą do mieszania prania po całym ciele, biła po twarzy P.S. (2),

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

VIII. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1993 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie popychała, uderzała ręką, biła po twarzy A.W.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

IX. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1996 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, szarpała i biła ręką po twarzy Ł.M.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

X. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1999 do kwietnia 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie popychała, uderzała ręką, wieszakiem, kijem od miotły, łyżką drewnianą do mieszania prania po całym ciele, linijką, biła po twarzy W.G.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XI. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1992 do 2004 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie znieważała A.M. w obecności innych wychowanków Ośrodka poprzez wyzywanie go słowami „chamie”, „gnoju”, „ty, z rodziny patologicznej”,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XII. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1992 do 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie znieważała P.S. (2) w obecności innych wychowanków Ośrodka poprzez wyzywanie go słowami „debilu”, „ułomie”, „zboceńcu”, „ty, z rodziny patologicznej”,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XIII. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1993 do 2007 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie znieważała A.W. w obecności innych wychowanków Ośrodka poprzez wyzywanie go słowami „głupku”, „debilu”, „pedale”,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XIV. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 1992 do 2003 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie

znieważała M.O. w obecności innych wychowanków Ośrodka poprzez wyzywanie go słowami „zбочeńcu”,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XV. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od października 2004 do lutego 2005 roku w Z., jako dyrektor (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie znieważała R.S. w obecności innych wychowanków Ośrodka poprzez wyzywanie go słowami „smarkaczu”, „gówniarzu”,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

2. **B.Ł.** c. Z. i H. z d. P., ur. (...) roku w K.

oskarżonej o to, że:

XVI. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 2004 roku do kwietnia 2007 roku w Z., jako wychowawca grupy I chłopców w (...), nakłaniała P.S. (1), A.W. i M.M. do pobicia małoletniego D.W., co naraziło pokrzywdzonego na naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia powyżej siedmiu dni, w ten sposób, że polecała sprawcom bicie małoletniego D.W. rękami, wymierzanie mu klapsów, mających stanowić ukaranie pokrzywdzonego za jego zachowanie,

**to jest o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.
przy zast. art. 12 k.k.**

XVII. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 2004 roku do kwietnia 2007 roku w Z., jako wychowawca grupy I chłopców w (...) nakłaniała P.S. (1) i A.W. do pobicia małoletniego P.J., co naraziło pokrzywdzonego na narażenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia powyżej siedmiu dni w ten sposób, że polecała sprawcom bicie małoletniego P.J. rękami, wymierzanie mu klapsów, mających stanowić ukaranie pokrzywdzonego za jego zachowanie,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XVIII. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 2004 roku do kwietnia 2007 roku w Z., jako wychowawca grupy I chłopców w (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu biła ręką po twarzy D.W.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

XIX. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 2005 roku do 2007 roku w Z., jako Wychowawca grupy I chłopców w (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu biła ręką po twarzy P.D.,

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

- XX. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 2005 roku do kwietnia 2007 roku w Z., jako wychowawca grupy I chłopców w (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu biła ręką po twarzy, szarpała P.S. (1),

to jest o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

ORZEKA

1. uznaje oskarżoną **A.F.** za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. I i II aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw i za to z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje ją na **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;
2. uznaje oskarżoną **A.F.** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. III aktu oskarżenia stanowiącym występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k., przy czym ustala okres popełnienia przestępstwa do listopada 2006 roku i za to z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. skazuje ją na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;
3. uznaje oskarżoną **A.F.** za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. od IV do X aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw i za to z mocy art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje ją na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;
4. uznaje oskarżoną **A.F.** za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. od XI do XV aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw i za to z mocy art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje ją na **karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych**;
5. na mocy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. oskarżonej **A.F.** łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza **karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;
6. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej **A.F.** na okres próby **5 (pięciu) lat**;
7. na mocy art. 41 § 1a k.k. orzeka wobec oskarżonej **A.F.** na zawsze zakaz zajmowania wszelkich stanowisk wykonywania wszelkich zawodów i działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi;
8. uznaje oskarżoną **B.Ł.** za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. XVI i XVII aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k., przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw i ustalając okres popełnienia przestępstwa w zarzucie XVI do listopada 2006 roku i za to z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje ją na **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;
9. uznaje oskarżoną **B.Ł.** za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. XVIII i XX aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 217 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k., przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw i ustalając okres popełnienia przestępstwa w zarzucie XVIII do listopada 2006 roku i za to z mocy art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje ją na **karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**;
10. na mocy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. oskarżonej **B.Ł.** łączy orzeczone kary

pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

11. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej **B.Ł.** na okres próby 3 (trzech) lat;
12. na mocy art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **B.Ł.** zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach szkolnych, przedszkolnych, wychowawczych, domach dziecka, wykonywania zawodu nauczyciela, wychowawcy na okres 8 (ośmiu) lat;
13. uniewinnia oskarżoną **B.Ł.** od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. XIX aktu oskarżenia z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
14. na mocy art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie po 3.071,75 (trzy tysiące siedemdziesiąt jeden złotych i 75/100) oraz opłaty sądowe od oskarżonej **A.F.** w wysokości 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych i od oskarżonej **B.Ł.** w wysokości 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych;

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w T. jest organem prowadzącym Specjalny Ośrodek Wychowawczy usytuowany w budynku położonym przy ul. (...) w Z., stanowiącym własność (...). Ośrodek ten jest niepubliczną placówką koedukacyjną dla dzieci od 3 do 18 lat, w szczególnych przypadkach do 21 lat. Wychowankowie przebywają w 3 grupach, w tym jedną grupę stanowią dziewczynki. Statutowym celem ośrodka jest sprawowanie opieki nad dziećmi i udzielanie pomocy wychowankom w przygotowaniu do samodzielnego życia, kształcenie i rozwijanie ich uzdolnień oraz zainteresowań. Działalność statutowa ośrodka ma być prowadzona w oparciu o zasady katolickie, zgodnie z duchem fundatora (...) i patrona (...). Organem kierującym całą działalnością ośrodka jest dyrektor, który odpowiada między innymi za realizację zadań statutowych, w szczególności za sprawowanie opieki nad wszystkimi wychowankami i stworzenie im warunków rozwoju, z uwzględnieniem indywidualnych możliwości. Do zadań dyrektora należy także sprawowanie nadzoru pedagogicznego, a w przypadku braku uprawnień do tego, wyznaczenie pracownika pedagogicznego do sprawowania nadzoru. Od 1994 roku do 2007 roku funkcję dyrektora placówki pełniła siostra B. tj. oskarżona A.F.. W ośrodku dzieci były podzielone na grupy wychowawcze systemem rodzinkowym, a wychowawcą grupy I chłopców była oskarżona B.Ł., która przybrała imię zakonne jako siostra F. Do zadań wychowawcy należało w szczególności zapewnienie zindywidualizowanej opieki, poczucia bezpieczeństwa i serdecznych kontaktów, oraz troska o zdrowie wychowanków i zapewnienie im opieki w czasie choroby. Ponadto traktowanie wychowanków sprawiedliwie i z miłością akceptującą. Zgodnie ze statutem wychowankowie mieli między innymi prawo do życzliwego i podmiotowego traktowania i korzystania z praw zapisanych w Konwencji o prawach dziecka. Za właściwe realizacje obowiązków dzieci miały być wynagradzane, natomiast za niewłaściwe podchodzenie do swoich obowiązków mogły być karane upomnieniem, naganą bądź mogły być zagrożone skreśleniem z listy ośrodka. Nagrody i kary udzielane w placówce miały mieć charakter wychowawczy i miały służyć dobru wychowanków, a tym samym chronić rówieśników przed zagrożeniem.

Nadzór pedagogiczny nad ośrodkiem winno sprawować Kuratorium Oświaty, jednakże w toku postępowania przygotowawczego ustalono, że do 2007 roku nie było w ośrodku żadnych kontroli i dopiero wszczęcie śledztwa zapoczątkowało kontrolę w ośrodku i doprowadziło do zmian personalnych, w tym do zmiany na stanowisku dyrektora.

W czasie kontroli wizytator przeprowadzał rozmowy z wychowankami ośrodka i od dzieci nie uzyskał niepokojących sygnałów, albowiem zgodnie stwierdzały, że atmosfera jest dobra i nie doznają żadnej krzywdy. Jednakże w czasie rozmów mających miejsce poza ośrodkiem, a konkretnie na terenie szkół do

których wychowankowie uczęszczali, ujawniły one niepokojące zjawiska odbywające się wewnątrz ośrodka. Dzieci opisywały zachowania siostr zakonnych, które polegały na stosowaniu przemocy, naruszaniu ich nietykalności cielesnej i znieważaniu. Wdając się w szczegóły oświadczały, że siostry zakonne krzyczały na nich, wyzywały i zmuszały do uciążliwych prac. Standardem było bicie różnymi przedmiotami, w tym warzechą, kijem do szczotki i wieszakiem. Stosowano również zakaz spotykania się z kolegami z innych grup i nakazywano wczesne spanie.

Składając zeznania w obecności biegłej psycholog, byli i obecni wychowankowie ośrodka z jednej strony wskazywali, iż w placówce jest im dobrze, jednakże zarazem ujawniali, że w większości siostry zakonne nie okazywały im ciepła. Najbardziej negatywnym zachowaniem obdarzono siostrę dyrektor tj. oskarżoną A.F., która zdaniem świadków stosowała wobec wychowanków przemoc fizyczną i biła je różnymi przedmiotami. Zachowywała się tak w różnych sytuacjach, zarówno gdy była zdenerwowana, jak również bez powodu. Używała również słów wulgarnych. Obie oskarżone zostały wskazane jako siostry najbardziej stosujące wyzwiska, albowiem dzieci słyszały pod swoim adresem, iż są durniami, głupkami, chamami, pedałami oraz że pochodzą z rodzin patologicznych. Zachowanie oskarżonych opisane powyżej zostało także potwierdzone w zeznaniach złożonych przez inne siostry zakonne, którym informacje takie przekazywali wychowankowie. Naruszenie nietykalności i znieważanie wychowanków następowało w okresie ich przebywania w ośrodku, jednakże nie zdołano ustalić dokładnych, konkretnych dat z uwagi na stopień upośledzenia pokrzywdzonych i dużą częstotliwość tych zdarzeń. Oskarżona A.F. poprzez popychanie, uderzanie ręką, wieszakiem, łyżką drewnianą do mieszania prania po całym ciele i bicie po twarzy naruszyła nietykalność cielesną A.M., M.K., T.F., P.S. (2), A.W., Ł.M. i W.G. Natomiast oskarżona B.Ł. bijąc ręką po twarzy naruszyła nietykalność cielesną D.W. i P.S. (1), którego nadto szarpała. Czynów polegających na znieważeniu siostra dyrektor dopuściła się wobec A.M., P.S. (2), A.W., M.O. i R.S..

Na terenie ośrodka przebywali bracia A. i D.W., przeciwko którym Prokuratura Rejonowa w (...) prowadziła w innej sprawie śledztwo dotyczące ich zachowań seksualnych wobec innych wychowanków ośrodka. Sprawa ta była wszczęta po złożeniu stosownego zawiadomienia przez pedagoga szkolnego ze szkoły, w której uczył się jeden z wychowanków ośrodka tj. P.W.. Chłopak poinformował dyrekcję szkoły, iż był dotykany w okolice intymne przez braci W., z którymi mieszkał w tym samym pokoju. Inne czynności seksualne w stosunku do P.W. miały miejsce od października 2005 roku. Bracia W. wielokrotnie dotykali go w okolice miejsc intymnych zarówno gdy spał, jak również po przebudzeniu. Nadto całowali go i zmuszali aby zachowywał się w taki sam sposób wobec innych wychowanków. Podobnie D.W. zachowywał się w stosunku do innych małoletnich tj. A.S., D.K (1). i P.J.. Śledztwo wobec D.W. zostało umorzone wobec stwierdzenia, że miał on zniesioną w chwili dokonania czynów zdolność pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznania znaczenia inkryminowanych mu czynów. Natomiast A.W. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Siostry zakonne, a przede wszystkim dyrektor ośrodka były przez innych

wychowanków informowane o zachowaniu braci W.. Nie podejmowały jednakże należytych działań, które skutkowałyby zaprzestaniem takiego zachowania. Wprawdzie bracia W. byli zamykani w sypialniach na noc na klucz, jednakże umieszczenie w tym samym pokoju P.W., doprowadziło do tego, że dochodziło w stosunku do niego do aktów przemocy seksualnej w postaci zmuszania pokrzywdzonego do zachowań seksualnych. Brak odpowiednich reakcji ze strony sióstr zakonnych doprowadził do popełnienia przez D.W. czynów zabronionych polegających na doprowadzeniu małoletnich P.W., P.J., D.K. (1) i A.S. do poddania się innym czynnościom seksualnym. Dopiero zgłoszenie takich zachowań braci W. przez P.W. dyrekcji szkoły, skutkowało umieszczeniem go w Ośrodku Wsparcia Kryzysowego.

Innym sposobem mającym doprowadzić do zmiany zachowania tych wychowanków, którzy zmuszali innych do wykonywania czynności seksualnych, a szczególnie D.W., bądź też nienależycie się zachowywali, jak przykładowo w stosunku do P.J., było karanie biciem wymienionych, przez wytypowanych przez siostry zakonne wychowanków. Egzekutorami kar zarządzanych przez obie oskarżone byli: P.S. (1), A.W. i M.M.. Bicie odbywało się rękami po całym ciele oraz polegało na wymierzaniu klapsów.

Obie oskarżone nie były dotychczas karane sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania pokrzywdzonych: A.M. (K. 649 – 657), M.K. (K. 690 – 696, 702 – 206 i 1213 – 1214), T.F. (K. 710 – 714 i 1212), P.S. (2) (K. 719 – 725 i 1120), A.W. (K. 738 – 742 i 1214), M.O. (K. 746 – 751), Ł.M. (K. 766 – 769 i 1214), P.J. (K. 787 – 789 i 1213), D.K. (1) (K. 794 – 795, 1331), D.W. (K. 807 – 808 i 1120), P.D. (K. 809 – 811 i 1211 – 1212), R.S. (K. 821 – 822), P.W. (K. 827 – 829 i 1120), P.S. (1) (K. 833 – 838 i 1214), A.S. (K. 842 – 845 i 1271) i W.G. (K. 858 – 863 i 1212 – 1213) i zeznania świadków: Z.O. (K. 865 – 867 i 1244), Z.W. (K. 871 – 873 i 1245 – 1246), Ł.G. (K. 874 – 875 i 1246 – 1247), M.O. (K. 916 – 920 i 1269 – 1270), R.K. (K. 879 – 882 i 1380 – 1381), S.D. (K. 887 – 819 i 1299), M.K. (K. 892 – 894 i 1299), D.S. (K. 883 – 885 i 1384), J.N. (K. 895 – 898 i 1118 – 1120), M.F. (K. 673 – 676 i 1408), K.F. (K. 682 – 685 i 1408), P.M. (K. 756 – 760 i 1497 – 1498), M.G. (K. 776 – 778 i 1385), D.B. (K. 800 – 801 i 1453 – 1454), D.F. (K. 813 – 816 i 1434 – 1435) i D.G. (K. 858 – 863 i 1212 – 1213) oraz w oparciu o odczytane w trybie art. 333 § 2 k.p.k. zeznania świadków: T.Z. (K. 28 – 35, 65 – 69 i 75 – 79), D.K. (K. 42 – 47), A.L. (K. 740 – 743), W.M. (K. 751 – 754), A.Ż. (K. 730 – 743), P.S. (3) (K. 785 – 786), P.Ż. (K. 805 – 806), K.S. (K. 912 – 914) i R.M. (K. 910 – 911), a także o ujawnione na rozprawie dowody w postaci: protokołu oględzin akt (k.1 – 3), kserokopii akt sprawy (...) Prokuratury Okręgowej w G. (K. 17 – 126), statutu Ośrodka wychowawczego prowadzonego przez (...) w Z. (K. 127 – 143 i 183 – 185), protokołu oględzin (K. 145 – 146), dokumentacji fotograficznej (K. 147 – 158), protokołu zatrzymania rzeczy (K. 160 – 162 i 165 – 172), wykazu wychowanków (K. 173 – 174), wykazu pracowników ośrodka (K. 175 – 177), kserokopii zaświadczenia Prezydenta miasta Z. (K. 181), kserokopii pisma dyrektora Kuratorium Oświaty (K. 182), pism Wydziału Oświaty i Kuratorium Oświaty (K. 186 – 208 i 921 – 927), dokumentacji dotyczącej wychowanków ośrodka (K. 209 –

423), kserokopii akt postępowania p – ko A.W. (K. 424 – 581), kserokopii akt postępowania p – ko D.W. (K. 582 – 648), opinii sądowo – psychologicznych (K. 656 – 657, 663 – 664, 670 – 672, 678 – 681, 687 – 689, 697 – 700, 707 – 709, 716 – 718, 727 – 729, 735 – 737, 743 – 745, 753 – 755, 762 – 764, 772 – 774, 780 – 781, 786a – 786b, 790 – 792, 796 – 798, 802 – 804, 817 – 819, 824 – 825, 829 – 831, 838 – 840, 846 – 848, 854 – 856, 864a – 864b i 1528 – 1554), pisma z ZUS (K. 902 – 909), postanowienia o objęciu ściganiem z urzędu (K. 929), danych o karalności (K. 971 – 972), postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania (K. 973 – 974) i pisemnych informacji dotyczących okresu pobytu poszczególnych wychowanków ośrodka (K. 1567 – 1569).

Obie oskarżone zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem nie przyznały się do popełnienia zarzucanych im czynów i korzystając z przysługującego im prawa odmówiły składania wyjaśnień. A.F. (K. 951 – 954, 962 – 963 i 1118) stwierdziła jedynie, że przedstawione zarzuty mają podłoże w fantazji dzieci i stanowią częściowo kłamstwo. B.Ł. (K. 933 – 936, 943 – 946 i 1118) ograniczyła się tylko do oświadczenia, iż dzieci nie mówią prawdy.

Sąd nie dał wiary oskarżonym, iż nie dokonały czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania, albowiem ich stanowisko nie zostało poparte pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, z którego wynika, iż A.F. i B.Ł. wypełniły znamiona przypisanych im przestępstw. Zeznania świadków nie będących pokrzywdzonymi w tej sprawie, w tym zeznania sióstr zakonnych nie będących oskarżonymi (S.D. i M.K.) są dla Sądu jasne, logiczne, wzajemnie zbieżne i korelują z pozostałym materiałem dowodowym będącym podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, a obciążającym oskarżone. Wprawdzie przed Sądem siostry zakonne będące świadkami zasłaniały się niepamięcią i niewiedzą czego dotyczy postępowanie, jednakże podtrzymały wcześniejsze zeznania składane w toku śledztwa, a więc w warunkach gdy w czasie zeznań nie uczestniczyły obie oskarżone. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków złożonych w toku postępowania przygotowawczego, które de facto zostały przez osoby składające zeznania podtrzymane. Oceniając wiarygodność zeznań złożonych przez pokrzywdzonych i pozostałych wychowanków ośrodka, Sąd uznał, że brak jakichkolwiek przesłanek aby uznać, iż świadkowie Ci zeznają nieszczerze oraz że składali w czasie śledztwa obciążające zeznania celowo aby zrewanżować się siostrze za ich stosunek do wychowanków lub żeby im dokuczyć. Sąd miał na uwadze, że świadkowie Ci mieli inne warunki w czasie przesłuchań w Prokuraturze i swobodnie mogli zrelacjonować sytuacje ich dotyczące lub mające miejsce na terenie placówki. Podkreślić należy, iż oceniając wiarygodność tych świadków - Sąd miał na uwadze, iż podczas wszystkich przesłuchań obecna była biegła psycholog, która kategorycznie stwierdziła, iż zeznania wychowanków ośrodka są wiarygodne i treść ich zeznań miała oparcie w faktycznych przeżyciach i doświadczeniach.

Dla zobrazowania treści zeznań świadków należy przytoczyć fragmenty zeznań obciążające oskarżone i ukazujące ich zachowanie wobec wychowanków. Odnośnie czynów polegających na ułatwianiu dokonania pedofilii oraz na nakłanianiu do bicia i polegających na naruszeniu nietykalności cielesnej i na znieważaniu P.J. zeznawał, że D.W. dotykał go kilka razy, o czym mówił siostrze (K. 448) oraz potwierdza

namawianie do bicia (K. 788). Również D.K. zeznał, że D.W. dotykał go i było to w ubikacji. Mówił o tym siostram i wspomina o karach zastosowanych wobec sprawcy (K. 450) Zeznaje nadto, iż siostra F. biła D.W. po twarzy za molestowanie i zamykała go w sypialni (K. 794). O takim samym zachowaniu D.W. zeznaje A.S., podając, że wymieniony dotykał go tam gdzie się sika (K. 471) oraz stwierdza, że siostra F. zezwalała S. na bicie innych (K. 843). Z zeznań P.W. wynika, że został przeniesiony do pokoju w którym mieszkali bracia W. z tego powodu, że się moczył. Spowodowało to, iż obaj bracia zmuszali go do innych czynności seksualnych i zatykali mu buzię jak krzyczał o pomoc. Mówił o tym siostram, które zapewniły go o ukaraniu sprawców (k. 472). Ujawnił, że wraz z braćmi W. chodził po innych sypialniach i dotykał dzieci (K. 827). O tym, że siostry zakonne były wychowanków zeznał A.M. i podkreślił, że głównie biła siostra dyrektor. Potwierdza również, że siostry zakonne używały wyzwisk (K. 649). M.K. zeznaje o biciu dyrektor po gołej „pupie” w osobnym pokoju. Wyjawiał, że siostra dyrektor kazała mu zeznawać, iż w ośrodku nie dochodziło do molestowania. Potwierdził, że był również bity (K. 691). Kolejny z wychowanków T.F. (K. 710) zeznał, że siostry nie chciały aby mówić o molestowaniu. Gdy zobaczyły dotykania to bardziej pilnowały wychowanków. Oświadczył także, że biła go siostra dyrektor. Podobne zeznania złożył P.S. (2), który był bity jak był niegrzeczny. Bito go pasem lub ręką, a dyrektor biła kijem. Nadto dyrektor „ryczała” na wychowanków używając słów: debile, ułomy, kretyni (K. 720). A.Ż. pamiętał z domu dziecka tylko i głównie bicie, przez wszystkie siostry. Potwierdził, iż zdarzało się bicie młodszych dzieci przez starszych na polecenie sióstr zakonnych. Zeznał także o dotykaniu go przez innego wychowanka ośrodka, jednakże gdy wspominał o tym siostram to nie chciały go słuchać (K. 731). A.W. w swoich zeznaniach potwierdza bicie i wyzywanie. Przyznał, że dotykał P., o czym wiedziała siostra dyrektor, gdyż pokrzywdzony się jej pożalił . Ujawnił, że dyrektor kazała mu pobić brata D. aby oduczyć go dotykania innych wychowanków. Pobił brata wraz z S. (K. 738). Z zeznań M.O. (K. 746) wynika, że były 3 siostry, w tym obie oskarżone. Również te siostry zakonne wyzywały go od zboczeńców. O biciu linijką po rękach i tyłku oraz kablem po plecach, a nadto warzechą i łyżką do prania zeznaje P.M. (K. 758). Nadto wskazał, że najczęściej biła dyrektor. Również wspomina, że siostry wyzywały wychowanków od debili i głupków. Ł.M. zeznał o szarpaniu i uderzaniu ręką w twarz przez dyrektor (K. 766), a D.B. (K. 801) potwierdził, że siostra F. nakazała M.M. i P.S. (1) pobicie D.W.. Obciążające zeznania złożyli również P.D. (K. 810), D.F. (K. 815), R.S. (K. 822), D.G. (K. 851) i W.G. (K. 858). Z kolei D.W. (K. 808) zeznał, że obie oskarżone wiedziały o molestowaniu i mówiły mu, że jeżeli tak dalej będzie robił to zawiadomią Policję. Zaprzeczył jednakże aby siostry go biły i oświadczył, że nikt go nie wyzywał. Bicie innych wychowanków, w tym D.W. potwierdził P.S. (1) (K. 833), który zeznał, że uczynił tak na polecenie sióstr zakonnych, w tym B.Ł..

Składając zeznania przed Sądem u większości pokrzywdzonych zauważalny był wysoki poziom napięcia i podwyższony poziom lęku, szczególnie w czasie odczytywania im wcześniejszych zeznań. Niektórym stan emocjonalny nie pozwolił na dalszy udział w czynności procesowej i po potwierdzeniu złożenia wcześniejszych zeznań, przestali odpowiadać na pytania bądź rozplakali się. U niektórych

małoletnich wraz z upływem czasu nastąpiło zatarcie wspomnień związanych z pobytem w placówce. Biegła psycholog w wydanej opinii po przesłuchaniu świadków przed Sądem podkreśliła, iż w przedmiotowej sprawie istotne jest, że w trakcie składania pierwszych zeznań wszyscy opiniowani świadkowie byli pod opieką oskarżonych. Ich sytuacja życiowa po przybyciu do ośrodka zmieniła się na lepsze, albowiem w znacznym stopniu zostały zaspokojone ich potrzeby fizyczne, których często nie zaspokajał dom rodzinny. Zeznania złożone w toku śledztwa były poprzedzone nawiązaniem ze świadkami kontaktu oraz stworzeniem przyjaznej atmosfery zapewniającej poczucie bezpieczeństwa. Natomiast złożenie zeznań przed Sądem zdaniem biegłej jest zadaniem trudniejszym, gdyż wymaga publicznego wypowiedzania się, w obecności wielu osób, w tym również oskarżonych. Ważnym czynnikiem wpływającym na wartość składanych przez tych świadków zeznań jest znaczny upływ czasu od przedmiotowych zdarzeń oraz niestabilna sytuacja życiowa. Podkreśliła biegła, iż oceniając zeznania opiniowanych świadków należy uwzględnić uwarunkowania intelektualne, emocjonalne i społeczne wychowanków, które wpływają na treść ich zeznań składanych w różnych warunkach oraz na reakcje emocjonalne świadków w trakcie ich składania.

Oceniając zachowanie oskarżonych Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego co do sprawstwa zarzucanych im czynów za wyjątkiem czynu zarzucanego B.Ł. w pkt. XIX aktu oskarżenia z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Wskazany w tym zarzucie pokrzywdzony P.D. przebywał w ośrodku w okresie od 31.08.1999 r. do 31.08.2000 r., gdy tymczasem okres naruszenia jego nietykalności miał mieć miejsce od 2005 r. do 2007 r. Ponieważ zarzucanego czynu w podanym okresie nie można było popełnić, Sąd zgodnie z treścią art.414 § 1 k.p.k., stwierdzając okoliczność wymienioną w art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. (czynu nie popełniono) oskarżoną od tego czynu uniewinnił. Nadto mając na uwadze okres pobytu w ośrodku D.W. (od 14.02.1992 r. do 17.11.2006 r.) Sąd zmienił okresy popełnienia przestępstw popełnionych przez oskarżone w zarzutach III, XVI i XVIII aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, iż okres tych przestępstw trwał do listopada 2006 roku.

Niewątpliwie A.F. ułatwiając A.W. i D.W. popełnienie czynów zabronionych polegających na doprowadzeniu małoletnich: P.W., P.J., D.K. i A.S. do poddania się innej czynności seksualnej wypełniła treść dyspozycji art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. czyli udzieliła pomocy do popełnienia przestępstwa określanego w doktrynie jako pedofilia. Przez „inne czynności seksualne” w rozumieniu między innymi art. 200 § 1 k.k. należy rozumieć takie zachowanie, które nie mieści się w pojęciu obcowania płciowego, a które związane jest z szeroko rozumianym życiem płciowym człowieka, polegające na kontakcie cielesnym sprawcy z pokrzywdzonym lub przynajmniej na cielesnym i mającym charakter seksualny zaangażowaniu ofiary. Poddanie się innej czynności seksualnej obejmuje sytuacje, w których sprawca, zmierzając do pobudzenia lub zaspokojenia swojego popędu płciowego, dotyka narządów płciowych ofiary (choćby przez bieliznę lub odzież) lub podejmuje inne czynności w zetknięciu się z ciałem ofiary (pieszczoty, pocałunki, głaskanie ciała). Przez określenie „doprowadza” należy rozumieć każdą czynność, której skutkiem jest podjęcie czynności określonych w dyspozycyjnej części powołanego przepisu. To

przestępstwo ma charakter umyślny, przy czym wymagany jest zamiar bezpośredni, ale pomocnictwo może być popełnione z zamiarem ewentualnym. Dla bytu tego przestępstwa konieczny jest kontakt cielesny małoletniego z osobą podejmującą z nim czynności seksualne.

Pomocnictwo polega na umyślnym ułatwianiu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Ułatwianie polega na wszelkich formach działania: czynem – przez dostarczanie środków przewozu, narzędzi lub planów działania, bądź słowem – poprzez udzielenie informacji, rad i wskazówek oraz w każdy inny sposób ułatwiający popełnienie czynu. Pomocnictwo można popełnić zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym, który polega na tym, że sprawca nie chce wprowadzić popełnienia określonego czynu zabronionego, ale przewiduje możliwość jego popełnienia i na to się godzi, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie.

Obie oskarżone nakłaniając starszych wychowanków do pobicia innych narazili pokrzywdzonych na naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni i tym samym wypełniły dyspozycje art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. czyli dopuściły się podżegania do pobicia. Przez pobicie rozumie się czynną napaść dwu lub więcej osób na jedną lub więcej osób. W odróżnieniu od bójki przy pobiciu wyraźny jest podział ról uczestników na atakujących i pokrzywdzonych czyli tak jak w niniejszej sprawie gdzie atakującymi D.W. i P.J. byli P.S. (1) i A.W. oraz M.M.. Strona podmiotowa tego przestępstwa polega na umyślności (także z zamiarem ewentualnym), do której należy świadomość narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, uszkodzenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia.

Podżeganie podobnie jak pomocnictwo jest zjawiskową formą popełnienia przestępstwa umyślnego. Podżegacz i pomocnik nie uczestniczą w cudzym przestępstwie, lecz popełniają własne. Podżeganie polega na nakłanianiu innej osoby do dokonania czynu zabronionego. Nakłanianiem jest wszelkie działanie, podjęte w celu wywołania u innej osoby zamiaru popełnienia czynu zabronionego. Jest ono możliwe za pomocą wielorakich środków (np. namową, obietnicą udzielenia poparcia lub korzyści, przez podsycanie uczucia zemsty, groźbą lub poleceniem). Podżegać można jedynie ściśle określoną osobę lub grupę osób i tylko do określonego przestępstwa. Podżeganie można popełnić tylko z zamiarem bezpośrednim.

Również obie oskarżone popychając, uderzając wychowanków rękoma, wieszakami, łyżkami drewnianymi do mieszania prania i bijąc po twarzy wypełniły znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. czyli naruszały ich nietykalność cielesną. Przestępstwo to polega na uderzaniu lub innym oddziaływaniu na ciało pokrzywdzonego, z tym, że nie wiąże się z narażeniem zdrowia na szwank, nie jest uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia – nie powoduje bowiem zmian anatomicznych ani fizjologicznych w organizmie ludzkim. Typowym działaniem jest uderzenie innej osoby (najczęściej ręką), może to być również kopnięcie, popchnięcie, przewrócenie, pociągnięcie za włosy, oblanie wodą, zrzucenie nakrycia głowy, plunięcie w twarz itp.. Naruszenie nietykalności nie pozostawia śladów na ciele lub pozostawia ślady jedynie nieznaczne i przemijające – w postaci np. sińca,

niewielkiego zadrapania – ewentualnie powodujące uczucie chwilowego bólu. Umyślność tego przestępstwa może polegać tak na zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Ponadto oskarżona A.F. dopuściła się przestępstw przeciwko godności osobistej człowieka w postaci zniewagi stypizowanej w art. 216 § 1 k.k.. Kodeks karny nie definiuje pojęcia zniewagi. Rozumie się przez nią zachowanie wyrażające pogardę dla innej osoby. Zwykle wyraża się w formie epitetu słownego, może jednak być dokonana pismem, wizerunkiem, obelżywym gestem, działaniem, a nawet zaniechaniem. O uznaniu danego zachowania za zniewagę decydują utrwalone zwyczaje społeczne, a nawet środowiskowe. Zniewaga może być dokonana w obecności osoby znieważanej lub wprawdzie pod jej nieobecność, lecz publicznie; można ją także wyrazić niepublicznie, ale z zamiarem, aby dotarła do osoby znieważonej.

Uznając oskarżoną A.F. za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. I i II aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw Sąd skazał ją na karę 2 lat pozbawienia wolności. Za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej karę 6 m – cy pozbawienia wolności. Uznając oskarżoną za winną popełnienia czynów z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i przyjmując działanie w ciągu przestępstw, Sąd skazał A.F. na karę 6 m – cy pozbawienia wolności. Na karę grzywny skazał Sąd tą oskarżoną za czyny z art. 216 § 1 k.k. określając jej wysokość na 40 stawek dziennych po 20,00 złotych. Na mocy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono ustalając okres próby na 5 lat. Na zasadzie art. 41 § 1a k.k. zakazano na zawsze A.F. zajmowanie wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów i działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi.

Uznając oskarżoną B.Ł. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów w pkt. XVI i XVII aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przyjmując, iż działała w ciągu przestępstw Sąd skazał ją na karę 8 m – cy pozbawienia wolności. Za czyny z art. 217 § 1 k.k. przy przyjęciu działania w ciągu przestępstw orzeczono karę 3 m – cy pozbawienia wolności. Wobec tej oskarżonej orzeczono karę łączną 8 m – cy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. Na zasadzie art. 41 § 1 k.k. wobec B.Ł. orzeczono na okres 8 lat zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach szkolnych, przedszkolnych, wychowawczych, domach dziecka, wykonywania zawodu nauczyciela i wychowawcy.

W oparciu o stosowne przepisy zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

W stosunku do oskarżonych Sąd kierował się przeświadczeniem, że realne wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności nie jest konieczne i dostatecznie wychowawczo wpłynie na nie sama świadomość możliwości wykonania kary. Zdaniem Sądu oskarżone nie są jeszcze tak zdemoralizowane, aby niezbędnym było orzeczenie o bezwzględny odbyciu kar pozbawienia wolności. Zawieszając

wykonanie kar pozbawienia wolności, Sąd stanął na stanowisku, że kara pozbawienia wolności posiada w pewnym sensie charakter wyjątkowy i dlatego powinna być stosowana za przestępstwa o szczególnie wielkim stopniu społecznej szkodliwości i takim samym stopniu winy, gdy zagrożone nią przestępstwo popełnione zostało w szczególnie obciążających okolicznościach i przez sprawców, którzy swym dotychczasowym życiem lub przez sposób popełnienia przestępstwa wykazali znaczny stopień demoralizacji i w związku z tym powinni odbywać karę w zakładzie karnym, przy czym za jej odbywaniem muszą jeszcze przemawiać cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Kary wymierzone oskarżonym zdaniem Sądu wzbudzą i utrwalą respekt przed konsekwencjami działań naruszających dobra o doniosłym znaczeniu jakim jest niewątpliwie zdrowie człowieka, jego cześć i nietykalność oraz wolność seksualna. Orzeczone kary zrealizują również stawiane im cele w zakresie prewencji indywidualnej i spowodują, że oskarżone nie wejdą w przyszłości w kolizję z normami prawa karnego.

Orzeczone wobec oskarżonych środki karne uniemożliwią im wykonywanie wszelkiej działalności związanej z dziećmi, a dzieci ochronią od osób, które nie posiadają predyspozycji do wykonywania bardzo trudnej, a zarazem odpowiedzialnej pracy. Nadto będą stanowić ostrzeżenie dla osób piastujących podobne stanowiska i przyczynią się do godnego szanowania wychowanków przebywających w różnego rodzaju ośrodkach wychowawczych. Zwrócą także uwagę przełożonych, że osoby zatrudnione we wspomnianych ośrodkach wychowawczych posiadać winny odpowiednie kwalifikacje pedagogiczne i psychologiczne, ze szczególnym zwróceniem uwagi na predyspozycje do pracy z dziećmi. Osoby te winny być uwrażliwione na krzywdę dzieci – wychowanków ośrodków wychowawczych, które często pochodzą z rodzin patologicznych, nie mają odpowiednich wzorców wychowawczych i są zagubieni w środowisku, nadto są i czują się skrzywdzone i niedowartościowane. Aby dzieci już jako dorosłe osoby, po opuszczeniu podobnych ośrodków wychowawczych, pozbawione były traumatycznych przeżyć i nie wstępowały na drogę przestępstwa – ośrodki te winny być jak najczęściej kontrolowane przez odpowiednie organy do tego powołane.

